

61-GIỚI GIÂY PHIÊN TOÁI TỖ-KHEO KHÁC

Khi Phật an trú tại thành Xá-vệ nói rộng như trên. Bấy giờ, nhóm sáu Tỳ-kheo muốn cho nhóm mười sáu Tỳ-kheo trẻ sinh nghi ngờ hối hận liền nói như sau: “Đức Thế Tôn chế giới người đủ hai mươi tuổi mới cho thọ giới Cụ túc, các người chưa đủ hai mươi tuổi mà thọ Cụ túc như thế không thể gọi là thọ Cụ túc”. Họ nghe nói thế liền khóc rống lên. Phật nghe tiếng khóc, biết mà vẫn hỏi (các Tỳ-kheo):

- Đó là tiếng khóc của trẻ con nào thế?

- Bạch Thế Tôn! Nhóm sáu Tỳ-kheo vì muốn cho nhóm mười sáu Tỳ-kheo trẻ sinh nghi ngờ hối hận nên nói như sau: “Đức Thế Tôn chế giới người đủ hai mươi tuổi mới cho thọ Cụ túc, các người chưa đủ hai mươi tuổi mà thọ Cụ túc, thế là chẳng phải thọ Cụ túc”. Vì họ nghe nói thế nên mới khóc lóc.

- Đi gọi nhóm sáu Tỳ-kheo đến.

Khi họ đến rồi, Phật liền hỏi đầy đủ sự việc kể trên:

- Các ông có việc đó chăng?

- Có thật như vậy, bạch Thế Tôn.

- Vì sao như thế?

- Chúng con đùa cho vui vậy mà.

- Nay những kẻ ngu si! Đó là việc ác, làm náo loạn người phạm hạnh mà bảo là đùa cho vui. Các ông chớ khinh thường bọn họ. Nếu họ nhập định thì họ có thể dùng sức thần túc xách các ông ném vào một thế giới khác cho xem. Đó là việc phi pháp, phi luật, trái lời Ta dạy, không thể dùng việc ấy để nuôi lớn pháp thiện được. Từ nay về sau, Ta không cho phép làm cho Tỳ-kheo khác nghi ngờ, hối hận.

Thế rồi, Phật truyền lệnh cho các Tỳ-kheo đang sống tại thành Xá-vệ phải tập họp lại tất cả, vì mười lợi ích mà chế giới cho các Tỳ-kheo, dù ai nghe rồi cũng phải nghe lại:

Nếu Tỳ-kheo cố ý làm cho Tỳ-kheo khác nghi ngờ, hối hận, không vui trong giây lát, thì phạm Ba-dạ-đề.

Giải Thích:

Tỳ-kheo: Như trên đã nói.

Cố ý: Trước hết tạo ra phương tiện.

Nghi ngờ hối hận: Gồm có bảy việc:

1. Sinh.
2. Yết-ma.
3. Hình tượng.
4. Bệnh.
5. Tội.
6. Mạ ly.

7. Kiệt sử.

Ba-dạ-đề: Như trên đã nói.

1. Sinh: Nói như sau: “Trưởng lão, Đức Thế Tôn chế giới tuổi đủ hai mươi mới cho thọ giới Cụ túc, ông chưa đủ hai mươi mà thọ Cụ túc, như thế là không thành thọ Cụ túc”. Nói như thế là nhằm làm cho người kia sinh nghi, thì dù người ấy có nghi hay không nghi, đều phạm Ba-dạ-đề. Đó gọi là sinh.

2. Yết-ma: Nói như sau: “Trưởng lão, Đức Thế Tôn chế giới một lần bạch ba lần yết-ma, không có người ngăn cản yết-ma (thì yết-ma mới thành tựu); thế mà ông bạch không thành tựu, yết-ma không thành tựu, chúng Tăng không thành tựu, tất cả đều không thành tựu; như vậy là chẳng phải thọ Cụ túc, không thể gọi là thọ Cụ túc”. Nói như vậy là nhằm làm cho người kia sinh nghi ngờ hối hận, thì dù người ấy có nghi ngờ hối hận hay không, đều phạm Ba-dạ-đề. Đó gọi là Yết-ma.

3. Hình tướng: Nói như sau: “Trưởng lão, Đức Thế Tôn chế giới thân thể hoàn toàn, mới cho thọ Cụ túc; thế nhưng ông lưng cong, đi lệch lệch, mắt quáng gà, chân quẹo, đầu ngoẹo, răng khểnh, thân thể không đầy đủ mà thọ Cụ túc, như vậy không thể gọi là thọ Cụ túc”. Nói như vậy là nhằm làm cho người ấy nghi ngờ hối hận, thì dù người ấy có nghi ngờ hối hận hay không đều phạm Ba-dạ-đề. Đó gọi là hình tướng.

4. Bệnh: Nói như sau: “Trưởng lão, Đức Thế Tôn chế giới người không bệnh mới cho thọ Cụ túc; thế nhưng ông bị bệnh ghẻ lở, hoàng đãng, ung thư, bệnh trĩ, bị các bệnh như thế mà thọ Cụ túc, thì không thể gọi là thọ Cụ túc”. Nói như thế là nhằm làm cho người ấy nghi ngờ hối hận, thì dù họ có nghi ngờ hối hận hay không, đều phạm Ba-dạ-đề. Đó gọi là bệnh.

5. Tội: Nói như sau: “Trưởng lão, Đức Thế Tôn chế giới người thanh tịnh mới cho thọ Cụ túc, thế nhưng ông phạm tội Ba-la-di, Tăng-già-bà-thi-sa, Ba-dạ-đề, Ba-la-đề-đề-xá-ni, Việt-tỳ-ni mà thọ Cụ túc thì không thể gọi là thọ Cụ túc”. Nói như thế là nhằm làm cho người ấy nghi ngờ hối hận, thì dù họ có nghi ngờ hối hận hay không đều phạm Ba-dạ-đề. Đó gọi là tội.

6. Mạ ly: Nói như sau: “Trưởng lão, Đức Thế Tôn chế giới người hoan hỷ mới cho thọ Cụ túc, thế nhưng, ông không hoan hỷ, giận dữ hay chửi mắng mà thọ Cụ túc, thì không thể gọi là thọ Cụ túc”. Khi nói như vậy là nhằm làm cho người ấy nghi ngờ hối hận, thì dù họ có nghi ngờ hối hận hay không, đều phạm Ba-dạ-đề. Đó gọi là mạ ly.

7. Kiệt sử: Nói như sau: “Trưởng lão, Đức Thế Tôn chế giới người thông minh trí tuệ mới cho thọ Cụ túc, thế nhưng ông ngu si vô trí, giống như cục đất, như sừng dê, chim đỗ quyên, chim hồng hộc, mà thọ Cụ

túc, thì không thể gọi là thọ Cụ túc”. Nói như thế là nhằm làm cho người ấy nghi ngờ hối hận, thì dù họ có nghi ngờ hối hận hay không, đều phạm Ba-dạ-đề. Đó gọi là kiết sử.

Nếu có người đến muốn xin thọ Cụ túc mà đủ hai mươi tuổi, thì nên cho thọ Cụ túc. Nếu chưa đủ, thì nên nói: “Ông hãy đợi đủ hai mươi tuổi đã”. Nếu ông ta thọ Cụ túc một chỗ khác thì không nên nói khiến ông nghi ngờ hối hận, nếu nói thì phạm tội Việt-tỳ-ni.

Nếu Tỳ-kheo (thấy người khác) lúc thọ Cụ túc mà làm yết-ma không thành tựu, thì nên đưa tay lên nói: “Trưởng lão, phép yết-ma của thầy không thành tựu”. Nếu khi ấy không nói, thì sau đó không được nói để cho họ sinh nghi ngờ hối hận. Nếu nói: “Khi ông thọ Cụ túc, tác bạch không thành tựu, yết-ma không thành tựu, Tăng không thành tựu”, thì phạm tội Việt-tỳ-ni.

Nếu có người mất quáng gà, lưng còng, chân đi khập khiễng, thân thể không hoàn toàn mà đến xin thọ Cụ túc, thì nên bảo: “Hãy đợi đã”. Nếu họ thọ Cụ túc từ chỗ khác rồi đến, thì không được nói khiến họ sinh nghi ngờ hối hận. Nếu nói thì phạm tội Việt-tỳ-ni.

Nếu người bệnh đến xin thọ Cụ túc thì nên nói: “Hãy đợi đã”. Nếu họ đã thọ Cụ túc từ nơi khác rồi đến thì không được nói khiến cho họ nghi ngờ hối hận. Nếu nói thì phạm tội Việt-tỳ-ni.

Nếu làm cho Tỳ-kheo nghi ngờ hối hận, thì phạm Ba-dạ-đề.

(Nếu làm cho) Tỳ-kheo ni (nghi ngờ hối hận) thì phạm Thâu-lan-giá.

(Nếu làm cho) Thức-xoa-ma-ni, Sa-di, Sa-di ni (nghi ngờ hối hận), thì phạm tội Việt-tỳ-ni.

(Nếu làm cho) người thế tục (nghi ngờ hối hận), thì phạm tội Việt-tỳ-ni tâm niệm sám hối.

Thế nên nói (như trên).